השופט קבע כי שימעון וייצמן אינו חייב להחזיר כספים לאברהם שרון, מכיוון שהכסף הוצא במיסגרת חייהם המשותפים של שני הגברים כזוג נשוי

הידוע-בציבור שלו

א ברהם שרון הגיש תביעה כספית קצרה ושיגרתית. הוא תבע את ידידו, שימעון וייצמן, בבית־המישפט לתביעות קטנות, להחזרת סכומי־כסף שניתנו כהלוואה. התביעה לא היתה מעוררת כל עניין, לולא כתב־ההגנה של וייצמן. בלי התחכמויות רבות כתב הגבר הצעיר בכתב־ההגנה שלו את הדברים הבאים:

„אני והתובע היינו חברים טובים מאוד במשך שנה וחצי. יום אחד ישבנו יחד בביתי ודיברנו, ופיתאום אבי שרון התפשט ואמר לי שהוא רוצה לשכב איתי, וסיפר לי שבכל תקופת היותנו חברים הוא היה דרמיני, ושכב עם גברים ומאוד רוצה לשכב איתי.

„הייתי מאוד מופתע. כל חיי הלכתי ושכבתי רק עם נשים, ולא הייתי מסוגל להעלות על דעתי, אפילו במחשבותי, את הנושא הזה — גבר. אני נגעל מזה ולא מסוגל אפילו לחשוב על כך. לכן נגעלתי ממנו מאוד ולא הייתי מסוגל אפילו להסתכל עליו. אמרתי לו בפרוש כך: ‚אתה תמשיך להיות כמו שאתה, ואני אמשיך להיות כמו שאני. אני פשוט מאוד מופתע ולא רוצה יותר להיות חבר שלך.'

„אבי לא היה מסוגל לשמוע זאת מפי, והתחיל לבכות. תוך כדי בכי הרס לי את כל מה שהיה בביתי באותו רגע, ועוד אמר לי: ‚אני אדפוק אותך! אני אשלח אליך אנשים שירצחו אותך! אתה לא תהיה מסוגל לעבור ברחוב.'

„ואז, מאותו רגע ועד היום, הוא לא מפסיק להציק לי באימי־טלפון. הוא טען שזייפתי לו צ'קים בסך שישה שקלים, ואפילו התקשר עם הורי ואיים עליהם שאני חייב לו כספים. עד כדי כך שהוא הלך לחנות־בגדים ברחוב־הנביאים וסיפר להם שאני גנבתי מהם מכנסיים וחגורה...

„הוא גם ניגש לבעל המקום שבו אני עובד והשמיץ אותי וטען שאני גנב ואין בי אמון, ולא כדאי להחזיק אותי בעבודה... בקיצור, הוא מאוד מתוסכל ואפילו מטופל על־ידי פסיכולוג במשך שנים.

„הוא החליט שמפני שאני לא רוצה להיות חבר שלו, אז הוא יתנקם בי עד הסוף."

וייצמן הסביר בכתב־ההגנה כי גם התביעה הכספית אינה אלא המשך להטרדות שמטריד אותו חברו. הוא טען כי חלק מהכספים החזיר כבר, וחלק שני לא קיבל.

עם ובלי בחורות

ד וייצמן (25) **גבר** נאה וגבה־קומה, נכנס בראש־השנה 1986 לקנות פרחים בחנות בחיפה. שוחר־הפרחים היה אברהם שרון (39), העובד בבקרים בצה"ל, ואחרי־הצהריים עושה חלטורות כשוחר־פרחים. השניים התחילו לדבר זה עם זה ומצאו שפה משותפת. בין ההוצאות שתובע שרון בחזרה הוא מונה שכר־דירה ששילם עבור חברו, תשלומי פיגור למס־אחיד, מימון החוקר הפרטי לעיקוב אחרי אשתו של וייצמן, נסיעה לחופשה באילת, תשלום עבור משכנתא לדירת וייצמן, צ'ק למכולת ותשלום עבור זוג־מישקפיים.

„זוג נשוי"

ד שופט טל שחר שמע את טענות שני הצדדים ופסק כי הוא מאמין לווייצמן. „טיב יחסיהם של התובע והנתבע אינם רק רקע לדיון בתביעה הנוכחית, אלא גורם מהותי ומשמעותי בקביעת גורלה ותוצאותיה. התובע מסתפק במילה ‚ידידות' בשורה הראשונה משלם בדרך כלל את הוצאות הבילוי.

„בתחילת ינואר 1987 ביקש ממני וייצמן שאבוא לגור איתו, ושאעזור לו מבחינה כלכלית בהלוואה שוטפת למימון שכר־דירה, כלכלת־הבית ונסיעות. נעניתי לבקשתו. היתה לי דירה משלי בבעלותי, שבה גרתי לבדי. עזבתי את דירתי ובאתי להתגורר איתו. לקחתי איתי רק בגדים כדי לגור איתו עד שיסיים את לימודיו בקורס שהוצע לו על ידי מישרד־העבודה. עברתי לגור איתו כדי לתת לו את ההרגשה הטובה שלא ‚יצטרך בכל פעם לבוא ולבקש ממני חמישה ש"ח או 10 ש"ח,' העיד אברהם שרון.

„מפני שאני יפה"

ל שימעון וייצמן היה הסבר אחר מדוע בא ידידו להתגורר איתו: „עברת לגור עמי בדירה מפני שהיינו חברים. לא יודע על סיבה נוספת, אולי מפני שאני יפה."

על תחילת היחסים האינטימיים ביניהם סיפר שרון להעולם־הזה: „קיבלתי סוף־שבוע מהעבודה שלי, שימעון ביקש להצטרף. יצאנו בערב לבלות, וחזרנו למלון ביחד. גרנו באותו־החדר וקרה מה שקרה. הייתי די המום, כי לא ראיתי אותו כאובייקט שאפשר לקיים איתו מערכת של חברות אחרי מה שהיה. אבל המין היה שולי בינינו. היינו ממש חברים. חשבתי שהוא החבר הכי טוב שלי. במשך כל הזמן שהיינו יחד, יותר משנה וחצי, היתה לי ידידה. היא לא ידעה כלום על היחסים בינינו, וכעסה מאוד על שימעון, כי היא הרגישה שהוא מנצל אותי. רק אני לא הרגשתי זאת."

סיפור מהחיים
אילנה אלון

וייצמן סיפר את גירסתו ליחסים ביניהם בעת עזרותו בבית־המישפט: „התובע בא לגור בדירתי לשלושה חודשים, כי רצה לגור איתי. הוא פיתח איתי יחסים, וחשדתי שזה לכיוון הומוסכואלי. אך כפי שכבר הוברר, היו בינינו יחסים מיניים של אוננות הדדית בלבד, והוא ניסה לשכנעני שלא יהיה מעבר לזה."

אחרי שהתגוררו יחדיו במשך שלושה חודשים, סיים וייצמן את הקורס והתחיל לעבוד והלרוויח כסף. אז עזב שרון את הדירה וחזר לדירה שלו. וייצמן חשד כי אשתו בוגדת בו, ולווה כסף מחברו כדי לשכור חוקר פרטי שיתחקה אחרי אשתו ויאסוף ראיות לבגידתה בו. זמן־מה אחר־כך התגרש וייצמן מאשתו.

את היחסים הכספיים ביניהם תיאר וייצמן כך: „היינו חברים, הזמנו זה את זה לבילויים, למיסעדות ולהרצאות. לא עשינו חשבון, ולא ניהלנו רישום. אני לא עשיתי רישומים כאלה, אבל במישפט הסתבר לי שאברהם מסוגל לשחזר את ההוצאות. חשבתי שהיחסים ביניינו היו כאלה שלא צריכים לנהל רישומים."

נתבע וייצמן
„מדובר בשני גברים שחיו חיי־קירבה ואינטימיות מיניות..."

תובע שרון
„הגם שבילו עם בחורות קיימו ביניהם מגעים מיניים..."

קירבתו לנתבע, ואחרי שבילה איתו מינית עבר להתגורר עם הנתבע בדירה, כדי להיות קרוב אליו לשם חיים משותפים ... ולשם חלוקת יצועם המשותף בלילות המשותפים במיטה הזוגית בדירה.

„השתכנעתי כי מדובר בחיי־שיתוף של ממש, תוך ניהול משק־בית משותף כשל זוג נשוי לכל דבר ועניין, תוך קשר נפשי, ריגשי, מיני וכלכלי עמוק ויומיומי ביניהם, כשמן ההיבט הכלכלי כמו בהיבט המיני היה התובע הצד הפעיל, היזום, המבוגר והדואג."

כפועל־יוצא מקביעותיו אלה החליט השופט: „מי שחולקים כך את קירבתם האינטימית, את משק־ביתם המשותף, את אמצעיהם הכספיים ואת הנאותיהם המיניות — דינם לצורך תביעות מסוג הרכיבים בתביעה הנוכחית, כדין זוג נשוי, או גבר ואשה החיים יחד ללא קשר־נישואין, או כגבר וידועתו־בציבור.

„בעניין זה, בין אם בזוג גברים הומוסכואלים במובן המיני המלא של המונח מרובר, ובין אם בצמד כתובע ונתבע עסקינן, שהעדפותיהם המיניות הן שילוב דרמיני ויחסים הומוסכואליים חלקיים בלבד, יש להחיל על יחסיהם את חזקת השיתוף." בכך הצטרף השופט לנטיה הקיימת בכל העולם להכיר בזוגות לסביים והומוסכואליים כבעלי זכויות מלאות.

„אי אפשר על כן להחזיק במקל מ־שני קצותיו, לנהל חיי־שיתוף מלאים מצד אחד, וכאשר מסתיימים יחסים אלה, לתבוע את התשומות הכספיות שהושקעו בהקמתם, ניהולם ומימון המיסגרת המשותפת," קבע השופט.

שרון יצא מאוכזב מאוד מפסק־דינו של בית־המישפט, ועידכן עליו בבית־המישפט המחוזי וגם לבית־המישפט העליון הגיע. אבל פסק־דינו של השופט שחר עמד איתן לפני כל העירעורים הללו. „לא כל־כך איכפת לי ה־כסף," הסביר שרון להעולם־הזה. „אבל כואב לי שכל־כך האמנתי בו, ויצאתי פראייר כזה!"